

**ARCHIVES HISTORIQUES
DE LA COMMISSION**

**COLLECTION RELIEE DES
DOCUMENTS "COM"**

COM (82)34

Vol. 1982/0014

Historical Archives of the European Commission

Disclaimer

Conformément au règlement (CEE, Euratom) n° 354/83 du Conseil du 1er février 1983 concernant l'ouverture au public des archives historiques de la Communauté économique européenne et de la Communauté européenne de l'énergie atomique (JO L 43 du 15.2.1983, p. 1), tel que modifié par le règlement (CE, Euratom) n° 1700/2003 du 22 septembre 2003 (JO L 243 du 27.9.2003, p. 1), ce dossier est ouvert au public. Le cas échéant, les documents classifiés présents dans ce dossier ont été déclassifiés conformément à l'article 5 dudit règlement.

In accordance with Council Regulation (EEC, Euratom) No 354/83 of 1 February 1983 concerning the opening to the public of the historical archives of the European Economic Community and the European Atomic Energy Community (OJ L 43, 15.2.1983, p. 1), as amended by Regulation (EC, Euratom) No 1700/2003 of 22 September 2003 (OJ L 243, 27.9.2003, p. 1), this file is open to the public. Where necessary, classified documents in this file have been declassified in conformity with Article 5 of the aforementioned regulation.

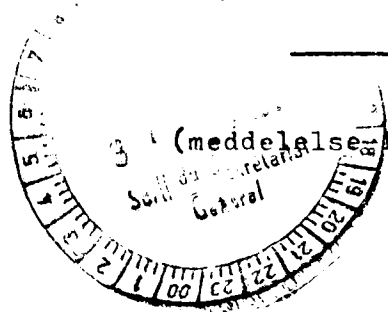
In Übereinstimmung mit der Verordnung (EWG, Euratom) Nr. 354/83 des Rates vom 1. Februar 1983 über die Freigabe der historischen Archive der Europäischen Wirtschaftsgemeinschaft und der Europäischen Atomgemeinschaft (ABl. L 43 vom 15.2.1983, S. 1), geändert durch die Verordnung (EG, Euratom) Nr. 1700/2003 vom 22. September 2003 (ABl. L 243 vom 27.9.2003, S. 1), ist diese Datei der Öffentlichkeit zugänglich. Soweit erforderlich, wurden die Verschlussachen in dieser Datei in Übereinstimmung mit Artikel 5 der genannten Verordnung freigegeben.

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

KOM(82) 34 endelig udg.

Bruxelles, den 29 marts 1982.

ANDEN RAPPORT OM ANVENDELSEN AF REGLERNE OM STØTTE TIL JERN- OG STÅLINDUSTRIEN

3 (meddelelse fra Kommissionen til Rådet)

1. INDLEDNING

- 1.1. I henhold til artikel 10 i beslutning nr. 2320/81/EKSF skal Kommissionen med regelmæssige mellemrum udarbejde rapporter om denne beslutnings anvendelse til brug for Rådet og til orientering af Europa-Parlamentet.
- 1.2. Første rapport om anvendelsen af reglerne om støtte til jern- og stålindustrien (KOM (81) 71 endelig udg.) omhandler en række støtteforanstaltninger, som blev anmeldt inden den 13. februar 1981 i henhold til den foregående beslutning nr. 257/80/EKSF. Desuden er der til rapporten vedføjet et bilag med nærmere oplysninger om støtte og andre interventioner forud for ikrafttrædelsen (1. februar 1980) af beslutning nr. 257/80/EKSF.
- 1.3. Anden rapport vedrører perioden 14. februar 1981 - 31. december 1981. Den omhandler støtteforanstaltninger, der er blevet behandlet både i henhold til beslutning nr. 257/80/EKSF og i henhold til beslutning nr. 2320/81/EKSF. Sidstnævnte beslutning trådte i kraft den 7. august 1981.
- 1.4. I ovennævnte periode blev der afholdt to multilaterale møder, nemlig i marts og oktober. På disse møder behandlede man de støtteordninger, der var blevet foreslået af Belgien, Forbundsrepublikken Tyskland, Frankrig, Luxembourg og Det forenede Kongerige, og som alle er anført i tredje del af denne rapport. I henhold til artikel 8, stk. 2, i beslutning nr. 2320/81/EKSF skal Kommissionen indhente medlemsstaternes udtalelse om mere omfattende støtteprojekter, der anmeldes til den; multilaterale møder danner det rette forum for opfyldelsen af denne forpligtelse.
- 1.5. Rådet anmodede i sin resolution af 3. marts 1981 Kommissionen om at udarbejde en rapport om tidligere udbetalt støtte til jern- og stålindustrien. Kommissionen har i samarbejde med medlemsstaterne udarbejdet et detaljeret spørgeskema med henblik på at indhente basisoplysninger om den udbetalte støtte i perioden 1975-1980. Hidtil har otte medlemsstater indsendt deres besvarelser af spørgeskemaet, og Kommissionen har på grundlag heraf udarbejdet en foreløbig rapport, som den på et multilateralt møde har drøftet med nationale eksperter. Rådet vil i nærmeste fremtid få den endelige version af denne rapport forelagt.

- 1.6. I ovennævnte periode (14.2.1981 - 31.12.1981) godkendte Kommissionen en række forslag om støtte til fem individuelle investeringsprojekter, to mere generelle støtteordninger samt et tilfælde af ekstraordinær støtte. Den indledte en procedure i ti tilfælde; i et af disse tilfælde blev proceduren senere afsluttet; i to andre tilfælde blev en del af den foreslåede støtte godkendt, medens proceduren blev opretholdt for den resterende del. Der blev indsendt fire anmeldelser, som endnu befinder sig på første behandlingstrin; i et af disse tilfælde godkendte Kommissionen, at første tranche af støtten blev udbetalt omgående. Endvidere blev der indledt tre overtrædelsesprocedurer.
- 1.7. Den periode, som denne rapport vedrører, udløber samtidig med den frist for godkendelse af ekstraordinær støtte, der er fastsat i artikel 8, stk. 3, i beslutning nr. 2320/81/EKSF. Den ekstraordinære støtte, der omtales i rapporten, er derfor den eneste støtte af denne art, som Kommissionen vil godkende, så længe beslutningen finder anvendelse.
- 1.8. Del 2 i denne rapport indeholder nærmere oplysninger om støtte til særlige investeringsprojekter. Del 3 omhandler de vigtigste støtteordninger, og del 4 omhandler overtrædelsesprocedurer.

STØTTEORDNINGER, BEHANDLET AF KOMMISSIONEN I PERIODEN FEBRUAR-DECEMBER 1981

2. Støtte til særlige investeringsprojekter

2.1. Støtte godkendt af Kommissionen

- 2.1.1. Forbundsrepublikken Tyskland: I juni 1981 besluttede Kommissionen ikke at rejse indvendinger imod et forslag fra den tyske regering om støtte til opførelse af en central produktionsenhed for koks og råjern inden for jern- og stålindustrien i Saar¹⁾. Som følge af denne støtteordning, der skulle gennemføres i tre etaper inden 1988, ville alle andre anlæg i forbindelse med råjern blive lukket, ligesom antallet af højovne ville blive nedsat fra 17 til 3, og produktionen af råjern ville blive nedbragt med ca. 20%. Investeringsudgifterne blev anslået til 923 mio DM. Støtten påtænkes ydet dels som tilskud på 200 mio DM, der under visse betingelser kunne kræves tilbagebetalt, og som skulle ydes af

1) Jf. Første rapport om anvendelsen af reglerne om støtte til jern- og stålindustrien (KOM (81) 71 endelig udg., pkt. 2.3.1.).

forbundsregeringen og de pågældende delstatsregeringer i fællesskab, og dels som regionalstøtte på 8,75%; begge former for støtte skulle udbetales i perioden 1980-1984, dvs. under projektets første to etaper. Kommissionen anslog denne støttes nettosubventionsækvivalent til ca. 20%.

Dette projekt blev anmeldt til Kommissionen i henhold til beslutning nr. 22/66, og Kommissionen afgav en positiv udtalelse om det. Projektet blev godkendt i henhold til EKSF-traktatens artikel 66; en sådan godkendelse var påkrævet, da projektet omfattede støtte til to bestående virksomheders oprettelse af et nyt fælles datterselskab.

Kommissionen foretog kun en undersøgelse af projektets to første etaper, idet den mente, at tredje etape (1984-1988) lå alt for langt ude i fremtiden, til at der for øjeblikket kunne foretages en realistisk vurdering deraf. I betragtning af den betydelige strukturomlægning, den kraftige kapacitetsnedskæring og det store bidrag, som projektet forventedes at yde til Saarland-industriens konkurrenceevne som helhed, og under hensyn til Saar-områdets strukturbestemte problemer, fandt Kommissionen, at støtteforanstaltningen opfyldte de i beslutning nr. 257/80/EKSF, artikel 2, anførte kriterier.

- 2.1.2. Frankrig: Den franske regering meddelte, at den påtænkte at yde støtte til et investeringsprogram, der skulle gennemføres i virksomheden Solmers anlæg i Fos-sur-Mer. Programmet, der beløb sig til i alt 345 mio FF, omfattede genvinding af LD converter-gas, hovedreparation af en højovn og installering af en genopvarmingsovn til et varmvalseværk. Programmet ville medføre en kapacitetsforøgelse for ruller i Fos-sur-Mer, men kapaciteten ville som helhed falde på grund af nedskæringer i to andre anlæg. Kommissionen afgav i henhold til EKSF-traktatens artikel 54 en positiv udtalelse vedrørende denne ordning, og der blev ydet et EKSF-lån på 172,5 mio FF dertil.

Den foreslåede støtte skulle ydes i form af et tilskud på 21,6 mio FF fra Agence pour les économies d'Energie til projektet for genvinding af gas og i form af en statsgaranti for EKSF-lånet. Som følge af den samlede kapacitetsnedskæring og støttens ringe intensitet (nettosubventionsækvivalenten blev anslået til 6%) besluttede Kommissionen i april ikke at rejse indvendinger imod den foreslåede støtte.

2.1.3. Luxembourg: I marts 1981 gav den luxembourgske regering Kommissionen meddelelse om, at den påtænkte at yde støtte i henhold til lov om økonomisk ekspansion af 1973 til investeringer i et nyt anlæg i Dudelange, der skulle anvendes til produktion af beklædte og aluminiserede plader. Investeringsprogrammet var blevet anmeldt i henhold til beslutning nr. 22/66. Det nye anlæg ville få en kapacitet på ca. 150 000 t pr. år, og de samlede investeringsudgifter blev anslået til 1 300 mio LFR. Støtten påtænkes ydet i form af et tilskud på 12,5% af investeringsudgifterne plus en delvis skattefritagelse i otte år; denne skattefritagelse måtte dog højst andrage 10% af investeringsudgifterne. Selv om det var umuligt at foretage en nøjagtig beregning af værdien af denne skattefritagelse, mente Kommissionen, at de to støtteordningers samlede netto-subventionsækvivalent ville udgøre noget mindre end 15%. Da Kommissionen i juni 1981 besluttede ikke at rejse indvendinger imod forslagene, tog den hensyn til, at det nye anlæg, som ville få plader leveret fra dets moderselskaber i Belgien og Luxembourg, ikke ville få nogen indvirkning på produktionskapaciteten for råstål eller valsede produkter. De af anlægget fremstillede produkter ville være af en ny type med særlige egenskaber, der ville kunne øge anvendelsesmulighederne for stål. Da man desuden forsøgte at foretage en spredning og en strukturomlægning, mente Kommissionen, at støttens intensitet og størrelse var berettiget i henhold til beslutning nr. 257/80/EKSF. Den meddelte ikke desto mindre den luxembourgske regering, at den forbeholdt sig ret til at tage denne støtte i betragtning, når den skulle behandle de samlede forslag til en strukturomlægning inden for den luxembourgske jern- og stålindustri.

2.1.4. Nederlandene: Den nederlandske regering meddelte Kommissionen, at den påtænkte at yde støtte til en investering i et nyt koksværk i Ijmuiden. Et af de nuværende koksanlæg var blevet forældet; en del af det var allerede blevet lukket, og i løbet af nogle få år ville det blive nødvendigt at lukke den øvrige del, hvis effektivitet var blevet betydeligt nedsat. Forkoksningskapaciteten var derfor faldet fra ca. 1,2 mio t til ca. 0,65 mio t pr. år. Formålet med investeringen var at erstatte de forældede anlæg med et nyt anlæg, der kunne bringe kapaciteten op på det oprindelige niveau, og med henblik herpå skulle der i perioden 1980-1986 gennemføres et program, som ville beløbe sig til i alt 400 mio HFL. Kommissionen havde allerede afgivet en positiv udtalelse

om dette program i henhold til EKSF-traktatens artikel 54. Støtten påtænkes ydet dels i form af en statsgaranti for et trettenårigt banklån på 200 mio HFL, der efter en afdragsfri periode på fem år skulle forrentes til markedsrenten, dels i form af et tilskud på 9% af de samlede investeringsudgifter, dog højst 40 mio HFL.

Kommissionen behandlede dette forslag på grundlag af beslutning nr. 257/80/EKSF, særlig artikel 2. Den tog hensyn til, at virksomhedens forkokningskapacitet ikke ville kunne opfylde virksomhedens egne behov uden denne nye investering, og dette i en situation, hvor forkokningskapaciteten inden for Fællesskabet i stadig højere grad forældedes og således truede med at skabe mangel på koks i nærmeste fremtid. Under disse omstændigheder, og i betragtning af støttens forholdsvis ringe intensitet (nettosubventionsækvivalenten blev anslået til ca. 9%), konkluderede Kommissionen, at forslaget kunne anses for at opfylde de i beslutningen anførte kriterier.

- 2.1.5. Det forenede Kongerige: I første rapport (pkt. 2.3.3.) omtaltes et forslag til støtte til en producent af specialstål inden for den private sektor i Det forenede Kongerige. Formålet med det pågældende projekt var at koncentrere produktionen af specialstål på tre anlæg og lukke et fjerde, mindre rentabelt, anlæg. Dette ville medføre kapacitetsnedskæringer på ca. 40% for råstål og 20% for lette profiler. Omkostningerne ved projektet blev fastsat til 1,67 mio UKL, for så vidt angår nyinvesteringer og flytning af bestående anlæg, og 1,2 mio UKL til dækning af udgifterne i forbindelse med afskedigelse af en del af arbejdsstyrken. Kommissionen havde allerede besluttet at yde et lån med rentetilskud på 50% af udgifterne til udstyr og flytning i henhold til EKSF-traktatens artikel 54.

Den britiske regering påtænkte at yde et tilskud, der skulle udbetales over to år, i henhold til ordningen vedrørende regionalstøtte samt at give valutakurssikring for EKSF-lånet. Disse to former for støtte ville få en nettosubventionsækvivalent på i alt ca. 15%, hvilket sammen med EKSF-støtten gav en samlet nettosubventionsækvivalent på godt 16%. Der skulle ikke ydes støtte til dækning af udgifterne i forbindelse med afskedigelser.

Kommissionen besluttede ikke at rejse indvendinger imod disse former for støtte, som havde en klar tilknytning til strukturomlægningsprogrammet, og hvis intensitet ikke var urimelig stor i forhold til den modernisering og de kapacitetsnedskæringer, der skulle finde sted.

2.2. Støtteordninger, der er genstand for procedurer, eller som befinder sig på første behandlingstrin

2.2.1. Belgien: Der blev anmeldt tre enkeltprojekter vedrørende investeringsstøtte til jern- og stålindustrien, og Kommissionen er ved at behandle dem på første trin.

2.2.1. Forbundsrepublikken Tyskland: I oktober meddelte den tyske regering Kommissionen at den påtænkte at yde støtte til investeringsprogrammer inden for fire virksomheder. Denne støtte skulle ydes i form af lån med rentetilskud i henhold til Kreditanstalt für Wiederaufbau Sonderprogramm 1981/82, og støttens intensitet og størrelse var beskeden. De i anmeldelsen anførte oplysninger om investeringerne var dog utilstrækkelige, og strukturomlægningsprogrammerne inden for de virksomheder, hvortil støtten skulle ydes, var slet ikke omtalt. På grundlag af de foreliggende oplysninger fastslog Kommissionen, at to af investeringsprogrammerne skulle anmeldes i henhold til beslutning nr. 22/66, og at en sådan anmeldelse ikke havde fundet sted. En af de pågældende virksomheder skulle til den samme form for investeringer have tildelt en særskilt støtte på ca. 15% af udgifterne, men det var ikke nærmere angivet, i hvilken form denne støtte skulle ydes. Under disse omstændigheder kunne Kommissionen ikke fastslå, om den foreslåede støtte var forenelig med artikel 2 og 3 i beslutning nr. 2320/81/EKSF, og den måtte derfor indlede den i artikel 8, stk. 3, omhandlede procedure.

Tre enkeltforslag om investeringsstøtte til jern- og stålvirksomheder i Berlin, Nordrhein-Westfalen og Baden-Württemberg blev anmeldt til Kommissionen. Den 31. december 1981 havde Kommissionen ikke afsluttet sin indledende undersøgelse af to af disse forslag; hvad angår det tredje (Nordrhein-Westfalen), afventede den besvarelsen af en række spørgsmål, som den havde stillet den tyske regering.

3. De vigtigste støtteordninger

3.1. Støtteordninger godkendt af Kommissionen

3.1.1. Danmark: I maj 1981 gav den danske regering Kommissionen meddelelse om en plan for finansiel strukturomlægning inden for Det Danske Stålvalseværk (DDS).

DDS har i en årrække gennemført et større strukturomlægningsprogram, som omfatter udskiftning af SM-anlæg med anlæg til fremstilling af elektrostål, indførelse af strengstøbning og forøgelse af kapaciteten til fremstilling af stålplader. Den danske regering ydede støtte til dette program i 1978 og 1980 ved at indskyde ansvarlig lånekapital (108 mio DKR i hvert tilfælde)¹⁾. Kommissionen kunne godkende støtten for 1980 i henhold til artikel 4 i beslutning nr. 257/80/EKSF under forudsætning af, at virksomhedens afdeling for mellemsvære profiler blev lukket senest midt i 1982. Denne afdeling blev i virkeligheden lukket i januar 1981.

Den finansielle strukturomlægning, der blev foreslået i maj 1981, berørte virksomhedens private aktionærer, bankerne og staten. De private aktionærer indvilligede i at afskrive to tredjedele af deres indestående kapital og at tegne ny kapital på 54 mio DKR. Virksomhedens danske bankforbindelser gav tilsagn om at afskrive en række langfristede lån, at konvertere andre til ansvarlig lånekapital og at indrømme en femårig udsættelse med betalingen af renter og afdrag på de resterende lån. Virksomhedens udenlandske bankforbindelser udsatte ligeledes betalingen af renter og afdrag med fem år. Staten foreslog at afskrive ansvarlig lånekapital på 114 mio DKR, at tegne ny aktiekapital på 54 mio DKR, at indskyde ansvarlig lånekapital på 162 mio DKR samt at overtage den gæld på 207 mio DKR, som den havde stillet sikkerhed for.

Kommissionen behandlede forslaget i henhold til beslutning nr. 257/80/EKSF og under henvisning til Rådets resolution af 25./27. marts 1981. Den finansielle strukturomlægning blev betragtet som en del af DDS' løbende strukturomlægningsprogram. Det blev bemærket, at der ligeledes var foreslået en 14% nedskæring af arbejdsstyrken. Kommissionen udtrykte dog tvivl om, hvorvidt virksomheden ville kunne blive konkurrencedygtig, selv efter en finansiell strukturomlægning og sanering, og hvorvidt den i fremtiden ville kunne drives uden statsstøtte.

1) KOM (81) 71 endelig udg., pkt. 2.2.2., og bilaget.

Den var bekymret over DDS' konkurrenceevne med hensyn til stålplader, da markedet for dette produkt er præget af en betydelig strukturbestemt overskudskapacitet. Kommissionen konkluderede derfor, at den på baggrund af den del af Rådets resolution, der senere blev til artikel 2, stk. 3¹⁾, i beslutning nr. 2320/81/EKSF, kunne godkende den støtte, der skulle ydes i forbindelse med den foreslåede finansielle strukturomlægning, men kun på den betingelse, at der omgående blev fundet en løsning på disse langfristede problemer. Den gjorde derfor sin godkendelse betinget af, at den danske regering indvilligede i at udpege et konsulentfirma, der skulle undersøge virksomhedens levedygtighed og udarbejde forslag til de foranstaltninger, som virksomheden skulle iværksætte. De første resultater af denne undersøgelse skal foreligge i juni 1982, og på grundlag heraf vil Kommissionen eventuelt udarbejde henstillinger til DDS. Der skal foretages lignende undersøgelser i 1983 og 1984. I mellemtiden skal DDS samarbejde med andre stålvirksomheder, og indtil udgangen af 1985 skal den begrænse sin produktion af lette profiler og af stålplader til de frivillige eller obligatoriske kvoter, der måtte gælde. Hvis sådanne kvotaordninger ophæves, vil Kommissionen selv udarbejde produktionskvoter i samarbejde med DDS.

Den danske regering gav ved udgangen af juli 1981 meddelelse om, at den kunne acceptere disse vilkår.

3.1.2. Det forenede Kongerige: I marts gav den britiske regering Kommissionen meddelelse om sine forslag til støtte til British Steel Corporation (BSC) for 1981/82. Støtten beløb sig til 730 mio UKL og skulle anvendes til dækning af investeringsudgifter og omkostninger i forbindelse med afskedigelser, forhøjelse af driftskapitalen samt dækning af det forventede driftstab. I forbindelse med støtten skulle der udarbejdes en plan for virksomheden for 1981/82, som indebar yderligere kraftige nedskæringer i arbejdsstyrken samt lukning af en række anlæg. Selv om Kommissionen erkendte betydningen af de allerede trufne foranstaltninger til strukturomlægning inden for BSC, mente den, at den foreslåede nedskæring af kapaciteten med hensyn til råstål (0,9 mio t) var

1) I henhold til denne artikel skal Kommissionen, når den tager stilling til støtteanmodninger, tage hensyn til "den særlige situation, der hersker i medlemsstater, som kun har en enkelt jern- og stålvirksomhed, hvis påvirkning af fællesskabsmarkedet er af meget begrænset betydning".

utilstrækkelig i betragtning af, at man påtænkte at opretholde en reserve på ca. 6,5 mio t, og at den betydelige støtte ikke stod i rimeligt forhold til den yderligere strukturomlægning, der skulle finde sted. Selv om Kommissionen ikke rejste indvendinger imod støtten til lukning, besluttede den i maj 1981 at indlede den i artikel 6, stk. 2, i beslutning nr. 257/80/EKSF omhandlede procedure med hensyn til den resterende del (550 mio UKL).

Den britiske regering fremførte i sit svar en række nye argumenter og anmodede samtidig Kommissionen om at godkende yderligere 190 UKL i forbindelse med den foreslåede støtte; formålet hermed var at dække BSC's finansielle behov indtil den 31. oktober 1981. Kommissionen gav sit tilsagn hertil. Samtidig bemærkede den, at der foruden kapacitetsneds-kæringen på 0,9 mio t råstål inden for BSC ville blive foretaget en lignende nedskæring inden for de private stålvirksomheder i 1981/82, hvilket kunne ses som et led i Rådets resolution af 26./27. marts 1981. Den tog desuden hensyn til, at BSC var ved at udarbejde en plan for virksomhedens strukturbestemte målsætninger for perioden 1982/83-1984/85. Kommissionen gjorde sin godkendelse af de 190 mio UKL betinget af, at lån til BSC blev begrænset til det strengt nødvendige, at der månedligt blev fremsendt rapporter om disse lån og deres berettigelse til Kommissionen, at de økonomiske skøn, der var lagt til grund for den treårige plan, blev drøftet med Kommissionen inden udgangen af september, at Kommissionen fik selve planen forelagt, før den britiske regering traf nogen afgørelse om den, og at produktionen af råstål i 1981/82 blev begrænset til 13,9 mio t, medmindre Kommissionen på forhånd gav tilladelse til, at denne mængde kunne overskrides.

I november godkendte Kommissionen de resterende 360 mio UKL og afsluttede den i artikel 6, stk. 2, omhandlede procedure. På dette tidspunkt var der foretaget de virksomhedslukninger og den nedskæring af arbejdsstyrken, der var fastsat i planen for 1981/82. Det stod ligeledes klart, at BSC's kapacitet med hensyn til færdigvarer var blevet nedbragt betydeligt. Virksomhedens økonomiske forhold var stadig ikke tilfredsstillende, men var dog begyndt at bedres, og dette var udtryk for, at foranstaltningerne til forbedring af produktiviteten og konkurrenceevnen var blevet gennemført med et godt resultat. Kommissionen mente, at de økonomiske skøn, der var lagt til grund for den treårige plan, og som den havde drøftet med de britiske myndigheder, dannede et realistisk grundlag

for planlægningen af BSC's fremtidige virksomhed. Denne støtte blev af Kommissionen godkendt i henhold til artikel 2, 3 og 5 i beslutning nr. 2320/81/EKSF på de samme betingelser som den foregående tranche, i det omfang disse betingelser stadig var relevante.

3.2. Ordninger, der er genstand for procedurer, eller som befinder sig på første behandlingstrin

3.2.1. Belgien: I den første rapport¹⁾ er der redegjort for Kommissionens begrundelse for (i december 1980) at indlede den i EØF-traktatens artikel 93, stk. 2, omhandlede procedure med hensyn til den af den belgiske regering foreslåede støtte til "strategiske" og "mindre" investeringsprogrammer samt den ekstraordinære støtte til virksomheder i Charleroi-trekanten (Triangle de Charleroi).

I april 1981 udvidede Kommissionen denne procedure til også at omfatte yderligere forslag til ekstraordinær støtte i form af sikkerhedsstillelse for lån på ca. 6,5 mia BFR. Da der herskede tvivl med hensyn til den generelle støtte til strukturomlægning, over for hvilken Kommissionen havde indledt en procedure i december, og da der ikke forelå klare oplysninger om den foreslåede fremtidige kapacitet inden for den belgiske jern- og stålindustri, kunne Kommissionen ikke danne sig et samlet overblik over de nye former for ekstraordinær støtte. Den bemærkede, at det var anden eller tredje gang, nogle af de pågældende virksomheder modtog ekstraordinær støtte. De største støttemodtagere var denne gang Cockerill og Hainault-Sambre, og Kommissionen vidste, at en fusionsplan for disse virksomheder var under udarbejdelse. Den omstændighed, at der ikke forelå oplysninger om, hvilken indvirkning denne plan kunne formodes at få på den samlede jern- og stålkapacitet i Belgien, gjorde det ligeledes vanskeligt at foretage en helhedsvurdering af den nye støtte.

Ovennævnte procedurer var stadig i kraft, da den belgiske regering i juni 1981 gav Kommissionen meddelelse om sine forslag vedrørende fusionen mellem Cockerill og Hainault-Sambre. Den belgiske regering supplerede midt i august 1981 de foreliggende oplysninger gennem sin besvarelse af et detaljeret spørgeskema, som Kommissionen havde udarbejdet, og gennem yderligere oplysninger på et multilateralt møde i oktober 1981.

1) KOM (81) 71 endelig udg., pkt. 2.2.3.

Den foreslåede støtte (bortset fra den støtte, med hensyn til hvilken Kommissionen allerede havde indledt den i artikel 93, stk. 2, omhandlede procedure) beløb sig til følgende: hvad angår investeringerne, skulle der udstedes konvertible udbyttegivende obligationer på i alt 9 mia BFR og ydes statsgaranti for lån på 4,6 mia BFR, hvilket tilsammen ville kunne dække halvdelen af investeringsudgifterne; med hensyn til de sociale omkostninger skulle der ydes statsgaranti for lån på hele beløbet (500 mio BFR årligt i fem år), ligesom staten skulle afholde renteudgifterne i fem år og yde et rentetilskud på 5 procentpoints i det sjette; de foranstaltninger, der skulle iværksættes med henblik på genoprettelsen af koncernens finansielle stilling androg 58 mia BFR; som led i disse foranstaltninger skulle en langfristet gæld på 25 mia BFR konverteres til aktiekapital (11 mia BFR) og konvertible udbyttegivende obligationer (14 mia BFR); underskuddet i perioden 1981-1984 skulle dækkes ved tilvejebringelse af ny kapital og ved konvertible udbyttegivende obligationer på højst 22 mia BFR; der skulle ydes rentetilskud samt stilles en statsgaranti for lån på 7 mia BFR med henblik på udvidelse af koncernens driftskapital, og staten skulle indtil 1985 afholde renteudgifterne i forbindelse med langfristede lån (2 mia BFR årligt i en toårig periode)¹⁾ mod at få udstedt konvertible udbyttegivende obligationer. Det strukturomlægningsprogram, der skulle iværksættes i tilknytning hertil, ville medføre en kapacitetsnedskæring på 3,2 mio t råstål og ca. 1 mio t varmvalsede produkter, og arbejdsstyrken ville falde med 5 000 fra 1981 til 1985 gennem naturlig afgang og førtidspensionering.

Kommissionen besluttede i november at indlede den i artikel 8, stk. 3, i beslutning nr. 2320/81/EKSF omhandlede procedure med hensyn til disse forslag. Ifølge den belgiske regerings skøn ville koncernen ikke, selv ud fra en optimistisk vurdering, kunne dække sine finansielle omkostninger og afskrivninger i 1985, selv om staten påtog sig at afholde renteudgifterne i forbindelse med den langfristede gæld i endnu en toårsperiode. Kommissionen bemærkede endvidere, at den belgiske stålindustri har betydelige omkostninger (f.eks. til arbejdskraft og energi), og at denne industri er meget eksportorienteret, hvorfor virksomhedens

1) Staten havde tidligere vedtaget, at den ville afholde renteudgifterne i forbindelse med disse lån indtil 1983.

levedygtighed kun kan sikres gennem en høj kapacitetsudnyttelse, som igen vil føre til større produktivitet. Den mente, at det, for at nå dette mål, var nødvendigt at koncentrere produktionen mere end foreslået i planen. Efter Kommissionens opfattelse kunne planen derfor ikke betragtes som forenelig med det kriterium for levedygtighed, der er fastsat i artikel 2 i beslutning 2320/81/EKSF.

Endvidere mente Kommissionen ikke, at omfanget af den strukturomlægning, der skulle finde sted, gjorde investeringsstøttens intensitet (en nettosubventionsækvivalent på 40%, såfremt de "strategiske" og "mindre" investeringsprojekter medtages) og driftsstøttens størrelse berettiget. Nogle af de foreslåede investeringer var ikke blevet anmeldt i henhold til beslutning nr. 22/66, og for andres vedkommende var det tvivlsomt, om de var forenelige med de generelle mål for jern- og stålindustrien. Endelig ville en del af driftsstøtten give anledning til udbetaling efter den i artikel 5 i beslutning nr. 2320 anførte periode.

Da Kommissionen indledte proceduren med hensyn til strukturomlægningen inden for Cockerill-Sambre, opfordrede den ligeledes den belgiske regering til at meddele, om der inden for andre belgiske jern- og stålvirksomheder var foreslået nogen strukturomlægning, som kunne gøre det berettiget, at de modtog den støtte, med hensyn til hvilken Kommissionen indledte en procedure i december 1980 og april 1981.

I begyndelsen af august godkendte Kommissionen, at staten stillede sikkerhed for kortfristede lån på 5,2 mia BFR, der skulle forrentes til markedsrenten og anvendes til dækning af Cockerill-Sambres finansielle behov indtil oktober 1981; uden denne støtte ville virksomheden have stået over for akutte og meget alvorlige likviditetsvanskeligheder. Den belgiske regering foreslog først, at denne støtte, der skal indgå i den samlede støtte til ovennævnte strukturomlægning inden for Cockerill-Sambre, skulle ydes i form af en kapitaludvidelse. På grund af de vanskeligheder, der var forbundet med strukturomlægningsforslagene som helhed, kunne Kommissionen kun betragte denne støtte som ekstraordinær støtte. Den var dog ikke rede til at godkende den ekstraordinære støtte i form af en kapitaludvidelse, og den belgiske regering indvilligede derfor i at yde den i form af en lånegaranti.

Kommissionen anførte, at dens godkendelse af den ekstraordinære støtte ikke ville få nogen indvirkning på dens samlede vurdering af forslagene

vedrørende Cockerill-Sambre eller andre anmeldte former for støtte til den belgiske jern- og stålindustri. Den belgiske regering forpligtede sig til ikke at yde Cockerill-Sambre nogen yderligere støtte før oktober, og at sikre, at virksomheden dels opfyldte sine forpligtelser med hensyn til kvoter og priser og dels indsendte månedlige rapporter om sin likviditetsstilling.

Da Kommissionen indledte proceduren i november, meddelte den samtidig den belgiske regering, at den, for at muliggøre den nødvendige strukturomlægning, ville være rede til at godkende den første tranche under forudsætning af, at der blev gennemført en kapacitetsnedskæring som anført i strukturomlægningsprogrammet. Den belgiske regering fremsatte et forslag om definitiv lukning af to højovne, et sintringsanlæg og to afdelinger med en samlet kapacitet på 700 000 t lange produkter. På denne baggrund kunne Kommissionen give tilladelse til en del af den foreslåede finansielle strukturomlægning, nemlig en konvertering af en gæld på 5,2 mia BFR til aktiekapital samt ydelse af et lån på 4,1 mia BFR, der skal forrentes til markedsrenten og anvendes til dækning af Cockerill-Sambres finansielle behov i begyndelsen af 1982. Samtidig besluttede Kommissionen, at der skulle ydes EKSF-lån til tre tidligere godkendte investeringsprojekter inden for denne koncern. Den belgiske regering indvilligede i at fortsætte drøftelserne med Kommissionen med henblik på at udarbejde et strukturomlægningsprogram, der kunne sikre koncernens levedygtighed og konkurrenceevne. Vilkårene vedrørende de månedlige rapporter, produktionskvoter og priser blev ikke ændret.

- 3.2.2. Forbundsrepublikken Tyskland: I juli indledte Kommissionen den i EØF-traktatens artikel 93, stk. 2, og den i beslutning nr. 257/80/EKSF omhandlede procedure med hensyn til et forslag om støtte til en jern- og stålvirksomhed i Bayern. Forslaget vedrørte et treårigt investeringsprogram på 213 mio DM (allerede anmeldt i henhold til beslutning nr. 22/66) samt et forsknings- og udviklingsprogram på 66 mio DM. Der skulle efter planerne ydes tilskud på i alt 34,5 mio DM til investeringsprogrammet (henholdsvis 15% og 2)% for investeringerne i rationalisering og ekspansion) og på 38 mio DM til forsknings- og udviklingsprogrammet. Den samlede støttes nettosubventionsækvivalent blev anslået til ca. 14%. Det forventedes, at disse programmer ville medføre et fald i beskæftigelsen på omkring 10%.

Kommissionen var af den opfattelse, at den foreslåede kapacitetsnedsækering (ca. 0,1 mio t, under hensyn til reservekapaciteten) ikke på fællesskabsplan kunne anses for at berettigede til investeringsstøtte af et sådant omfang, og at strukturomlægningen ikke var tilstrækkelig omfattende, til at den kunne sikre virksomhedens fortsatte beståen eller, som tilsigtet, bidrage til løsning af de regionale problemer i det pågældende område, Hvad angår forsknings- og udviklingsprogrammet, bemærkede Kommissionen, at ca. 20 mio DM skulle anvendes til dækning af kapitaludgifter, hvilket kunne få direkte indvirkning på produktionen. Dette bevirkede, at der opstod tvivl om udgifternes art. Desuden fandt Kommissionen støttens intensitet alt for stor.

På grundlag af yderligere oplysninger, som den tyske regering fremlagde under proceduren, blev det konstateret, at strukturomlægningsprogrammet ville medføre en større kapacitetsnedsækering end oprindeligt anført - 35% for råstål og over 28% for valsede produkter. Kommissionen fandt, at strukturomlægning af et sådant omfang i højere grad ville bidrage til en løsning af virksomhedens strukturbestemte problemer, og den konkluderede derfor, at det ikke var nødvendigt at rejse indvendinger imod den foreslåede investeringsstøtte på 34,5 mio DM. Med hensyn til forsknings- og udviklingsprogrammet mente Kommissionen, at den støtte på 20 mio DM, der skulle anvendes til dækning af kapitaludgifter, måtte behandles i henhold til reglerne om investeringsstøtte og således måtte begrænses til et omfang, der ville være passende for en sådan støtte. Støtte til andre formål i forbindelse med forsknings- og udviklingsprogrammet måtte ikke overstige det 50% loft, der er fastsat i artikel 7 i beslutning nr. 2320/81/EKSF. Som følge heraf mente Kommissionen, at den ville kunne godkende en støtte til forskning og udvikling på 29 mio DM, i stedet for de foreslåede 38 mio DM. Den opfordrede i december den tyske regering til at ændre sine forslag i overensstemmelse hermed.

Den første rapport om anvendelsen af reglerne om støtte til jern- og stålindustrien (Bilag, A2) indeholdt nærmere oplysninger om et program for strukturomlægning inden for jern- og stålindustrien i Saarland. Dette program var blevet indledt i 1978. I august 1981 meddelte den tyske regering, at den ville yde støtte til videreførelse og ændring af dette program. Ændringen af programmet indebar, at den flydende fase i et anlæg ville blive lukket et år tidligere end beregnet, at et stålværk, som man oprindeligt påtænkte at sætte i drift igen i 1981,

fortsat ville være lukket, at man hurtigere kunne bringe et nyt stålværk op på fuld produktion, og at et anlæg til fremstilling af sømløse rør ville blive lukket. Der blev foreslået nye investeringer på i alt 190 mio DM til bl.a. et strengstøbningsanlæg og en genopvarmningsovn. Disse ændringer ville medføre et yderligere fald i beskæftigelsen på 1 250 samt en forøgelse af de sociale omkostninger med 200 mio DM. Støtten påtænkes ydet i 1982 og 1983 som tilskud på 170 mio DM, der under visse betingelser kunne kræves tilbagebetalt, og som sikkerhedsstillelse for lån på 210 mio DM. De to former for støtte skulle finansieres af forbundsregeringen og de pågældende delstatsregeringer i fællesskab. Kommissionen besluttede at indlede den i artikel 3, stk. 1, i beslutning nr. 2320/81/EKSF omhandlede procedure med hensyn til disse forslag. Den mente, at der, som følge af ændringerne i markedsforholdene siden den oprindelige strukturomlægningsplan blev påbegyndt, måtte foretages en mere tilbunds-gående undersøgelse af Saarland-industriens situation, navnlig hvad angår valsningsskapaciteten, som det var hensigten at opretholde på det i 1978 planlagte niveau.

Kommissionen kunne derfor ikke konkludere, at det ændrede program var tilstrækkeligt til at sikre virksomhedens leve- og konkurrencedygtighed, eller at strukturomlægningen gjorde det foreslåede støtteniveau berettiget i henhold til artikel 3 i beslutning nr. 2320/81/EKSF. Desuden stod det ikke klart, i hvor høj grad de forventede investeringsudgifter for 1983 og 1984 på 100 mio DM, hvortil der skulle ydes støtte, vedrørte yderligere produkter, som endnu ikke var anmeldt til Kommissionen. Der herskede endvidere en vis usikkerhed med hensyn til, hvilke omkostninger der skulle dækkes af de sociale støtteordninger, og Kommissionen kunne derfor ikke fastslå, om disse var forenelige med beslutningens artikel 4.

I forbindelse med proceduren fremlagde den tyske regering yderligere oplysninger om virksomhedens situation. På grundlag heraf fastslog Kommissionen, at der omgående måtte ydes støtte, og den gav derfor tilladelse til udbetaling af 170 mio DM. Samtidig godkendte den, at der blev ydet tilskud på 2 mio DM i form af lån til nedsat rente til programmer for miljøinvesteringer. Denne tilladelse var betinget af, at et anlægs reservekapacitet på 1 mio t råstål først ville blive udnyttet, når Kommissionen havde givet tilladelse dertil. Proceduren blev opretholdt for den resterende del af den foreslåede støtte. Kommissionen

understregede, at den nærede tvivl om, at man gennem strukturomlægningsprogrammet kunne opnå de ønskede resultater, og meddelte den tyske regering, at den som led i sin behandling af de resterende forslag om støtte ønskede at drøfte, hvilke ændringer der eventuelt kunne foretages i programmet.

Den tyske regering foreslog, at der blev indført en ordning med sektorstøtte til investeringer inden for jern- og stålindustrien. Jern- og stålvirksomheder, der foretog investeringer i tilknytning til programmer for strukturomlægning, modernisering eller rationalisering, ville få udbetalt et tilskud på 10% af investeringsudgifterne. Investeringerne skulle foretages i perioden 1982-85, og der ville ikke blive udbetalt støtte efter udgangen af 1985. Den samlede støtte i forbindelse med denne ordning anslås til 600 mio DM.

Virksomhederne kunne eventuelt kombinere denne støtte med andre former for støtte indtil højst 20% af de samlede investeringsudgifter. Kommissionen anmodede om en række yderligere oplysninger om denne ordning, den 31. december 1981 var Kommissionen fortsat ved at behandle den tyske regerings svar.

- 3.2.3. Frankrig: I oktober indledte Kommissionen den i artikel 8, stk. 3, i beslutning nr. 2320/81/EKSF omhandlede procedure med hensyn til en ordning for støtte til strukturomlægning inden for Compagnie Française des Aciers Spéciaux (CFAS), der er et datterselskab af Usinor og Creusot-Loire. Strukturomlægningen tog sigte på rationalisering af virksomhedens produktion af specialstål og lange produkter, og hovedsagelig modernisering af afdelingen i Les Dunes. Udgifterne til programmet blev anslået til 800 mio FF (herunder 200 mio FF til virksomhed, der ikke er omfattet af EKSF-traktaten), og den franske regering påtænkte at indskyde ansvarlig lånekapital på 450 mio FF (tyveårige lån).

Kommissionen var i flere henseender bekymret over denne plan. Størstedelen af investeringsprogrammet inden for jern- og stålindustrien (400 mio FF) var ikke blevet anmeldt til Kommissionen i henhold til beslutning nr. 22/66. De foreliggende oplysninger tydede på, at de foreslåede investeringer ville medføre en forøgelse af kapaciteten med hensyn til råstål og færdigvarer, medens der ikke blev givet nærmere oplysninger om, at andre anlæg skulle lukkes som compensation herfor, idet

det endnu ikke var fastsat, i hvor stort omfang en sådan lukning skulle finde sted. Endvidere stod det ikke klart, om der skulle iværksættes foranstaltninger til forbedring af virksomhedens valsningsanlæg, og Kommissionen fandt det derfor uvist, om man ville kunne sikre virksomhedens leve- og konkurrencedygtighed, såfremt der ikke blev ydet yderligere støtte. Endelig havde Kommissionen ikke fået meddelelse om de nøjagtige vilkår for indskydelse af ansvarlig lånekapital, og den kunne derfor ikke fastslå den pågældende støttes intensitet. Den konkluderede således, at den ikke kunne konstatere, om forslagene var forenelige med kriterierne i beslutningen om støtte til jern- og stålindustrien.

I august og september meddelte den franske regering, at den påtænkte at yde Sacilor og Usinor ekstraordinær støtte, som skulle udbetales i to trancher. Denne støtte skulle ydes i form af lån på ca. 4 900 mio FF fra Fonds de Développement Economique et Social (FDES). Samtidig med anmeldelsen af anden tranche meddelte den franske regering Kommissionen, at den som led i sine planer for nationalisering af jern- og stålindustrien påtænkte at konvertere FDES-lån på ca. 13 800 mio FF til Sacilor og Usinor (herunder den ekstraordinære støtte på 4 900 mio FF) til aktiekapital. Kommissionen var ikke i stand til at fastslå, om den ekstraordinære støtte og dennes konvertering til aktiekapital var forenelig med kriterierne i beslutning nr. 2320/81/EKSF. Lånevilkårene var ikke beskrevet i detaljer, og der forelå ingen oplysninger om, hvorvidt man påtænkte at gennemføre en strukturomlægning i tilknytning til denne støtte.

Det var derfor nødvendigt at indlede den i artikel 8, stk. 3, i beslutning nr. 2320/81/EKSF omhandlede procedure. Samtidig anmodede Kommissionen den franske regering om at fremsende nærmere oplysninger om de resterende FDES-lån på 8 900 mio FF (ydet i de foregående år), der ligeledes skulle konverteres til aktiekapital. Kommissionen kunne ikke på grundlag af de foreliggende oplysninger afgøre, hvilken indvirkning konvertering af disse lån ville få på virksomhedernes økonomiske forhold, og i hvor høj grad den skulle betragtes som støtte.

Den franske regering forelagde Kommissionen en yderligere anmodning om tilladelse til at yde ekstraordinær støtte til Sacilor og Usinor i form af lån på i alt 4 430 mio FF. Kommissionen besluttede i december at give tilladelse til udbetaling af maksimalt dette beløb i henhold til artikel 6

i beslutning 2320/81/EKSF ud fra den betragtning, at støtten var af væsentlig betydning for virksomhedernes levedygtighed, at den tog sigte på at forhindre, at der opstod akutte sociale problemer, og at den kun skulle ydes, indtil der var udarbejdet en samlet plan for strukturomlægning inden for den franske jern- og stålindustri. Kommissionen gjorde sin godkendelse betinget af, at lånene blev forrentet til markedsrenten, og at der ikke blev udbetalt støtte efter 30. juni 1982. Desuden skulle den franske regering forelægge Kommissionen månedlige rapporter om lånenes størrelse og om lånevilkårene samt indsende detaljerede oplysninger om virksomhedens finansielle stilling; den forpligtede sig endvidere til senest ved udgangen af marts 1982 at indlede drøftelser med Kommissionen om forslag til strukturomlægning inden for jern- og stålindustrien.

- 3.2.4. Italien: I oktober gav den italienske regering Kommissionen meddelelse om, at den havde vedtaget lovdekret nr. 495 af 4. september 1981, i henhold til hvilket der kunne ydes støtte til både den private og den offentlige jern- og stålindustri i Italien.

For den private sektors vedkommende ville støtten betyde, at de stigende energiudgifter blev mindre mærkbare for elektro-stålværkerne. Ifølge lovdekretet kan staten fra lovdekretets ikrafttrædelse og indtil den 30. juni 1983 afholde samtlige stigninger i el-priserne (i forhold til 31. marts 1981), for så vidt angår den elektricitet, som disse stålværker forbruger på tidspunkter, hvor der ikke er spidsbelastning. På budgettet for 1981 er der foreløbig afsat 50 mia LIT til dette formål.

Med hensyn til de offentlige jern- og stålvirksomheder kunne IRI i henhold til lovdekretet udstede syvårige obligationer til et beløb af 2 000 mia LIT på kapitalmarkedet. Obligationerne ville blive udstedt med statsgaranti og med en afdragsfri periode på tre år, og staten ville i obligationernes løbetid afholde renteudgifter på indtil 11 procent-points. Emissionsprovenuet ville blive stillet til rådighed for IRI's jern- og stålvirksomheder, således at disse kunne nedbringe deres kortfristede gæld. Udstedelsen af disse obligationer var betinget af, at den minister, der har statsfinansiering som sit forretningsområde, og den interministerielle komité for planlægning og industri godkendte en plan for strukturomlægning inden for den offentlige jern- og stålindustri.

Kommissionen bemærkede under sin behandling af denne støtte i henhold til beslutning nr. 2320/81/EKSF, artikel 2 og 5, at de private virksomheder ikke skulle foretage nogen strukturomlægning for at modtage støtte. De statsjede virksomheder skulle derimod udarbejde en plan for strukturomlægning, men Kommissionen havde ikke fået en sådan plan forelagt og kunne derfor ikke foretage nogen vurdering. Desuden forekom det sandsynligt, at disse to former for støtte (subventionsækvivalenten blev anslået til ca. 1 000 mia LIT) ville få mærkbar indvirkning på konkurrencen, idet de måtte betragtes som driftsstøtte. De to former for støtte frembød ligeledes problemer med hensyn til artikel 5: IRI-obligationerne, fordi de ville medføre udbetaling af støtte efter den frist på to år, der er fastsat i denne artikel, og fordi de ikke ville blive nedsat proportionalt mindst én gang årligt; el-støtten, fordi det ikke var fastsat, at den skulle nedbringes årligt, og fordi den, som følge af den underliggende tendens i energipriserne, snarere ville stige end falde.

Kommissionen besluttede derfor at indlede den i artikel 8, stk. 3, i beslutning nr. 2320/81/EKSF omhandlede procedure med hensyn til denne støtte.

Den italienske regering gav i november Kommissionen meddelelse om et lovforslag om forhøjelse af FINSIDER's kapital. Før Kommissionen havde haft tid til at tage stilling til dette forslag, blev den af den italienske regering anmodet om at frigive den første tranche af den foreslåede kapital på 350 mia LIT med henblik på at dække virksomhedens øjeblikkelige finansielle behov. Tildelingen af disse midler ville blive ledsaget af en kapacitetsnedsækering på 130 000 varmvalsede produkter. Kommissionen fandt, at en sådan kapitaltildeling, i betragtning af virksomhedens finansielle stilling, nødvendigvis måtte omfatte støtteelementer og således måtte tages i betragtning, når Kommissionen skulle foretage en samlet vurdering af den foreslåede støtte i forbindelse med planen for strukturomlægning inden for den italienske jern- og stålindustri. På grundlag heraf besluttede Kommissionen at godkende denne tranche.

3.2.5. Luxembourg: I april indledte Kommissionen den i EØF-traktatens artikel 93, stk. 2, og den i beslutning nr. 257/80/EKSF, artikel 6, stk. 2, omhandlede

procedure med hensyn til den luxembourgiske regerings forslag om støtte til strukturomlægning inden for jern- og stålindustrien. Den foreslåede støtte bestod i tilskud på 15% i henhold til lov om økonomisk ekspansion og særlige tilskud (som skulle tilbagebetales) på 10%; begge former for støtte skulle ydes i forbindelse med investeringer i perioden 1980-1984 til et anslået beløb af 20 mia LFR, skattelettelser, der ville gøre det muligt i en ubegrænset periode at overføre tab på indtil halvdelen af de årlige afskrivninger, lån på 1 028 mio LFR til nedsat rente i 1980 og 1981, et tilskud på 100 mio LFR til infrastrukturarbejde i forbindelse med det nye koldvalsningsanlæg i Dudelange, støtte til lukning i Rodange og til dækning af udgifterne i forbindelse med, at en række kontrakter skulle bringes til ophør, samt en forhøjelse på 3 500 mia LFR af loftet over statsgaranti for EKSP-lån.

Disse former for støtte måtte efter Kommissionens opfattelse betragtes som henhørende under artikel 2 (investeringer), artikel 3 (lukning) og artikel 4 (drift) i beslutning nr. 257/80/EKSF. Hvad angår den i artikel 2 og 4 omtalte støtte, mente Kommissionen ikke, at de foreslåede kapacitetsnedskæringer og den foreslåede strukturomlægning var tilstrækkelig omfattende til at gøre denne støttes intensitet og størrelse berettiget. Desuden havde Kommissionen ikke modtaget detaljerede oplysninger om nogle af investeringerne, og den var derfor ikke i stand til at afgøre, om disse investeringer kunne forventes at forbedre de pågældende virksomheders konkurrenceevne. Der fandtes tilsyneladende ingen bestemmelser om, at driftsstøtten skulle nedsattes gradvis, og Kommissionen kunne ikke fastslå, om den var begrænset til det, der var nødvendigt for at opretholde driften under strukturomlægningen. Hvad angår støtten til lukning, havde den luxembourgiske regering ikke givet Kommissionen tilstrækkelige oplysninger, til at denne kunne fastslå, om støtten var forenelig med artikel 3. Den luxembourgiske regerings svar på den skrivelse, hvori Kommissionen anmoder den om at fremsætte sine bemærkninger som led i proceduren, bragte ikke nogen afklaring af en række vanskelige og uklare punkter. Kommissionen sendte derfor den luxembourgiske regering et detaljeret spørgeskema. Ved årets udgang var Kommissionen stadig ved at behandle besvarelsen af dette spørgeskema. På samme tid indledte Kommissionen forhandlinger med den luxembourgiske regering.

4. Overtrædelsesprocedurer

- 4.1. Kommissionen har indledt overtrædelsesprocedurer over for Frankrig og Italien i henhold til EKSF-traktatens artikel 88 og over for Belgien i henhold til EØF-traktatens artikel 169.
- 4.2. Den overtrædelsesprocedure, der er indledt over for Frankrig i henhold til artikel 88, vedrører den ansvarlige lånekapital til CFAS og den ekstraordinære støtte til Sacilor og Usinor, der er nævnt ovenfor (s. 16). Støtten var i begge tilfælde blevet ydet, før anmeldelsen havde fundet sted, hvilket er i strid med artikel 8, stk. 1, i beslutning nr. 2320/81/EKSF.
- 4.3. For Italiens vedkommende er der tale om den i lovdekret nr. 495 (jf. ovenfor) nævnte støtte på 750 mia LIT til Italsider (støtten udbetales af banker, men IRI stiller sikkerhed i form af statsgældsbeviser) og en forøgelse på 431 mia LIT af Italsiders kapital. Lovdekretet blev anmeldt, efter at det var trådt i kraft. El-støtten kunne udbetales øjeblikkeligt, og obligationsudstedelsen, der ganske vist ikke var blevet godkendt på det tidspunkt, hvor den blev anmeldt, skulle finde sted, efter at man havde godkendt en strukturomlægningsplan - en sådan skulle godkendes senest 40 dage efter vedtagelsen af lovdekretet. De to former for støtte til Italsider var ikke blevet anmeldt til Kommissionen.
- 4.4. Den procedure, der blev indledt over for Belgien i henhold til EØF-traktatens artikel 169, vedrørte den ekstraordinære støtte på 1,5 mia BFR til Charleroi-trekanten (Triangle de Charleroi), ovennævnte støtte på 6,5 mia BFR samt en foranstaltning til konvertering af lån på 2 mia BFR, som Société Nationale de Crédit à l'Industrie havde ydet Hainaut-Sambre. Støtten på 1,5 mia BFR og 6,5 mia BFR blev ydet af den belgiske regering til trods for, at Kommissionen havde indledt den i artikel 93, stk. 2, omhandlede procedure, der indebærer, at forslag om støtte ikke kan gennemføres, før Kommissionen har truffet endelig beslutning. Konverteringen af lån på 2 mia BFR blev anmeldt, efter at den havde fundet sted.